

N:o 97.

Af herr **J. M. Erikson** från Stockholm, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande och framläggande af förslag till ändring i 7 kap. 3 § strafflagen.*

I 7 kap. 3 § af gällande strafflag är stadgadt, att »kramlåda eller annan dylik bod» icke må å sabbatsdag mellan klockan sex om morgonen och nio om aftonen till salu öppnas.

Detta stadgande åsyftar uppenbarligen att främja helighållandet af sabbaten, äfvensom man dermed vill tillförsäkra handelsidkare en väl behöflig söndagshvila, och det är därför ur flera synpunkter berättigadt.

Men de ordalag lagstiftaren valt hafva i tillämpningen visat sig icke nog tydliga, hvilket framgår deraf, att de af ordningsmakten på olika ställen uppfattats olika, i det att en del ansett, att sådana försäljningsställen, å hvilka matvaror hållas till salu, icke kunna hänföras till »kramlåda eller annan dylik bod», utan att handel med nämnda varor snarare hör till det arbete, »som sker till egen eller annans nödtorft» och hvilket enligt samma paragraf får betraktas såsom jemväl å sön- och helgdag tillåtet, då deremot andra äro af motsatt åsigt. Denna olika uppfattning af lagens mening har här i Stockholm framkallat ett oeffterättighetstillstånd, då af två nära intill hvarandra men likväl inom olika polisdistrikt belägna matvarubodar den ena får hållas öppen hela söndagen, med undantag af de timmar, under hvilka allmän gudstjenst pågår, men den andra måste vara stängd hela dagen, allt efter som poliskommissarierna i

de olika distrikten anse att lagens föreskrift bör uppfattas. Äfven med landsortsstäderna lärer ett liknande förhållande ega rum i så måtto, att i somliga af dessa städer lagen tillämpas på ett sätt och i andra på ett annat, så att hvad som i den ena staden är förbjudet kan, under för öfrigt lika omständigheter, i den andra vara tillåtet.

På det att denna oegentlighet måtte blifva afhjelpat och då det är min öfvertygelse, att de olägenheter, som understundom förmenas skola blifva en följd af bestämdt förbud för all söndags-handel, med god vilja kunna undanrödjas äfven i fråga om matvaror, såsom utlandets, bl. a. Englands, exempel gifva vid handen, önskar jag därför, att sådant förbud måtte komma till stånd.

Då det likväl, i synnerhet i hufvudstaden, skulle möta många svårigheter att med ens införa ett sådant förbud hvad beträffar de lifsförnödenheter, hvilka man anser böra dag för dag tillhandahållas allmänheten, nemligen bröd, mjölk och grädde, torde det för närvarande vara nödigt att med afseende å dessa göra det undantag, att de må få hållas till salu på morgonen före början af allmän högmessogudstjenst.

Som jag emellertid finner det vanskligt att formulera något bestämdt lagförslag, anser jag lämpligt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utarbetande och framläggande för Riksdagen af förslag till sådan ändring af § 3 i kap. 7 af gällande strafflag, att handel i bod må å sön- och högtidsdag vara förbjuden, dock med den inskränkning, att här ofvan angifna lifsförnödenheter må kunna under den tid på morgonen, som föregår allmän högmessogudstjenst, till salu hållas.

Stockholm den 27 januari 1894.

J. M. Erikson.